

РЕШЕНИЕ

№ 3297

гр. София, 20.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, X КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 23.04.2021 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Весела Цанкова

ЧЛЕНОВЕ: Красимира Милачкова

Елеонора Попова

при участието на секретаря Клавдия Дали и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **1839** по описа за **2021** година докладвано от съдия Елеонора Попова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208- 228 от Административно-процесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл. 63 от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/:

Образувано е по касационна жалба на Дирекция „Инспекция по труда“ - С. /Д“ИТ“ - С./ срещу решение от 18.01.2021г. по НАХД № 6030/2020г. на Софийски районен съд /СРС/, Наказателно отделение /НО/ 106-и състав, с което е отменено наказателно постановление /НП/ № 22-006594/18.03.2020г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. А., на основание чл. 414, ал. 1 от Кодекса на труда /КТ/ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5/29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомяването по чл. 62, ал. 5 от КТ /Наредбата/.

В жалбата се твърди, че обжалваното решение е неправилно и необосновано. В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, се представлява от юрк. П., който поддържа жалбата, моли да се постанови решение, с което да се отмени обжалваният съдебен акт и вместо него се постанови друг, с който да се потвърди НП. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, [фирма], редовно призован, се представлява от адв. В., която оспорва жалбата, моли съда да остави в сила обжалваното съдебно решение. Представя

подробни писмени бележки и списък с разноски, които претендира.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА, прокурор М., взема становище за основателност на жалбата, счита, че решението на СРС е неправилно, поради което моли същото да бъде отменено, а издаденото НП-потвърдено.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - С. град, X-ти касационен състав като прецени събраните по делото доказателства и наведените касационни основания, прилагайки нормата на чл.218 АПК, намира следното от фактическа страна:

Със съдебно решение от 18.01.2021г. по НАХД № 6030/2020г., СРС е отменил НП № 22-006594/18.03.2020г., издадено от директора на Д“ИТ“ - С., с което на [фирма], на основание чл. 414, ал. 1 от КТ е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 1500 /хиляда и петстотин/ лева.

Съдът намира обжалваното решение за валидно и допустимо.

За да постанови своето решение съставът на СРС е приел за установена следната фактическа обстановка: В периода от 12.12.2019 г. до 30.01.2020 г., при извършена документална проверка по спазване на трудовото законодателство от органите на Д.-С., е установено, че дружеството [фирма], в качеството си на работодател, не е изпратило уведомление до съответната ТД на НАП в законоустановения 7-дневен срок след прекратяване на трудовия договор с В. В. С. заемаща длъжността „продавач-консултант“.

Трудовият договор със С. е прекратен със заповед № 001/12.12.2019 г., издадена от работодателя на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 КТ, считано от 26.11.2019 г., като при направената служебна справка в информационните масиви на НАП е констатирано, че работодателят е подал уведомление до ТД на НАП – С. за прекратяване на трудовия договор на 12.12.2019 г. т.е. след изтичане на седемдневния срок, считано от прекратяване на трудовото правоотношение с посоченото лице.

С акт за установяване на административно нарушение № 22-006594/30.01.2020 г., съставен от Н. С.- гл. инспектор при Д. - С. и в присъствието на свидетелите Д. Д. И. и Л. Ж. Л. е прието, че с визираното противоправно бездействие на 04.12.2019 г. в [населено място] дружеството – [фирма] не е изпълнило правното си задължение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5/29.12.2002 г.

След съставянето на АУАН препис от него е връчен на управителя на търговското дружество на същата дата.

Въз основа на горепосочения акт е издадено атакуваното наказателно постановление № 22-006594/18.03.2020 г. от инж. Д. Г. И. – директор на Д.- С., с което на основание чл. 414, ал. 1 КТ, при цялостното възпроизвеждане на фактическите констатации от акта, на [фирма] е наложена „имуществена санкция“ в размер на 1 500,00 /хиляда и петстотин/ лева за неизпълнено правно задължение по чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5/29.12.2002 г.

Препис от наказателното постановление е връчен на управителя на дружеството на 04.05.2020 г., видно от инкорпорираната в санкционния акт разписка.

Възприетите от СРС фактически обстоятелства напълно кореспондират със събраните

от него доказателства. В съответствие със събраните и проверени в хода на проведеното съдебно дирене доказателствени материали, правилно и обосновано е приел за установени обстоятелствата, изложени във фактичката част към постановеното от него решение. За да постанови обжалваното решение, първоинстанционният съд е обосновал правен извод, че при издаването на АУАН и НП не са допуснати съществени процесуални нарушения, но е неправилно приложен материалния закон, като е изложил съобразени с доказателствения материал правни изводи. СРС, въз основа на установените фактически положения е извел извод, че между работодателя [фирма] и работника В. С. не е бил сключен писмен трудов договор, чиято форма предполага неговата действителност. Липсата на валидно възникнало трудово правоотношение, поради противоречието му със закона по смисъла на чл. 74, ал. 1, предл. 1 КТ във вр. с чл. 26, ал. 1, предл. 1 ЗЗД, не можела да породи правни задължения за работодателя да обяви в съответните срокове пред съответната ТД на НАП неговото сключване, респективно прекратяване, което рефлектира върху възприетата от органа материалноправна квалификация.

Тези изводи са правилни и изцяло се споделят от касационната инстанция.

Отделно от това, настоящият касационен състав съобрази, че в настоящия случай, дружеството неправилно е санкционирано на основание чл. 414, ал. 1 от КТ, за нарушение на чл. 3, ал. 1, т. 2 от Наредба № 5 от 29.12.2002 г. за съдържанието и реда за изпращане на уведомлението по чл. 62, ал. 5 от Кодекса на труда. Съобразно цитираната за нарушена разпоредба, уведомлението съгласно приложение № 1 се изпраща в седемдневен срок от прекратяване на трудовия договор. Т.е. безспорно, в текста на тази норма се съдържат данните и редът, по който то следва да бъде изпратено, но същата не вменява конкретното задължение на работодателя или упълномощено от него лице. Задължението за изпращане на уведомлението за работодателя или упълномощено от него лице се съдържа изрично в чл. 62, ал. 3 от КТ, съобразно която, в тридневен срок от сключването или изменението на трудовия договор и в седемдневен срок от неговото прекратяване работодателят или упълномощено от него лице е длъжен да изпрати уведомление за това до съответната териториална дирекция на Националната агенция за приходите.

Това е дало отражение и върху приложената административнонаказателна разпоредба. Санкционната разпоредба на чл. 414, ал. 1 от КТ, послужила като основание за налагане на административно наказание е обща. Съгласно текста ѝ, работодател, който наруши разпоредбите на трудовото законодателство извън правилата за осигуряване на здравословни и безопасни условия на труд, ако не подлежи на по-тежко наказание, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. В процесния случай, КТ е предвидена специална санкционна разпоредба, а именно тази на чл. 414, ал. 3 от КТ, съобразно която, работодател, който наруши разпоредбите на чл. 61, ал. 1, чл. 62, ал. 1 или 3 и чл. 63, ал. 1 или 2, се наказва с имуществена санкция или глоба в размер от 1500 до 15 000 лв. Законодателят е предвидил изрична санкция за неизпълнението на това законово задължение. В процесния случай с НП не е приложена правилната санкционна разпоредба. Този порок е предпоставка за отмяна на НП.

Административнонаказателното производство е строго формално. Административните наказания са форма на държавна принуда- репресивни мерки водещи до ограничаване на права или вменяване на задължения, по повод неправомерно поведение на определено лице, поради което следва стриктно да бъдат

прилагани.

При служебната проверка, не се установиха невъзведени от касатора пороци по чл. 218, ал. 2 от АПК на обжалвания съдебен акт. Процесното решение на СРС се явява обосновано и законосъобразно, а касационните възражения срещу него неоснователни.

С оглед изхода на спора на ответника се дължат разноси на основание чл. 143, ал. 3 от АПК, във връзка с чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, в размер 350 лв. адвокатско възнаграждение, съгласно приложен договор за правна защита и съдействие.

При тези правни съображения, обжалваното решение на СРС следва да бъде потвърдено.

Така мотивиран и на основание чл. 222, ал. 1, чл. 221, ал. 2, предл. второ, вр. чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, Административен съд София-град, X-ти касационен състав

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 18.01.2021г., постановено по НАХД № 6030/2020г. на СОФИЙСКИ РАЙОНЕН СЪД, Наказателно отделение, 106-ти състав.

ОСЪЖДА Дирекция „Инспекция по труда“ да заплати на [фирма], ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. К. А. сумата от 350лв., представляващи разноси в производството.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: